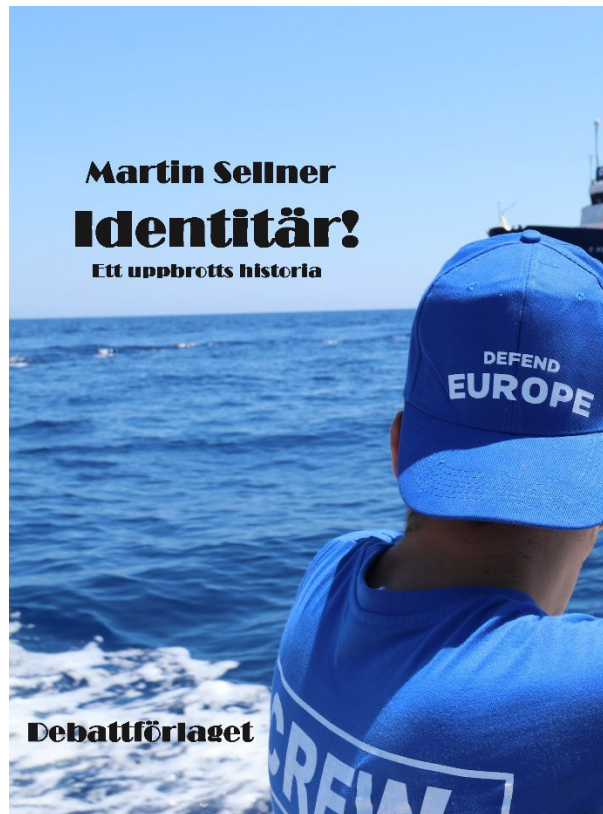

Inte vilken bok som helst

I synnerhet i det franska och tyska språkrummet växer det under beteckningen *Identitärer* fram en ung motståndsrörelse. Googlar man begreppet, formas bilden av främlingsfientliga och ofta våldsamma aktivister på yttersta högerkanten. Det finns säkert sådana grupperingar också, men de som jag intresserat mig för, de mest framgångsrika, har varken våldsinslag eller några bruna rötter. IBÖ (Identitäre Bewegung Österreichs) hör hemma i Wien. Medlemmarna är unga och läser ofta filosofi och juridik på universitetet. Ideologiskt kan de klassas som konservativa, men framför allt är de aktivister, fast beslutna att rädda det Europa som allt fler börjat förstå är i full färd med att begå självmord. Det är inget idealistiskt och utopiskt projekt. För dem handlar det om att rädda sin egen framtid!

Martin Sellner (född 1989), den österrikiska identitära rörelsens mest kände företrädare, har skrivit en bok (se bilden) där han mycket personligt och medryckande berättar om hur de sedan starten 2012 byggt upp sin motståndsrörelse, hur de arbetar och inte minst vilka misstag de gjort. Bokens senaste upplaga kom på tyska förra året och under hösten släpps den också på engelska. Jag har köpt rätten att ge ut den på svenska och förhoppningen är att den ska finnas på marknaden redan i slutet av augusti, alltså före valet. Det blir en pocket på 250 – 300 sidor.

Under närmare ett decennium har ett antal kritiker klarat ut vad som håller på att hända i

Europa. Det är vår tids vanvett och det mesta av det jag läst och själv skrivit är nedslående. Nu är det gjort, det totalitära samhällets framväxt är klarlagd och det är dags att agera. Men vad ska man göra? Vad **kan** man göra? Martin Sellner delar med sig av sina erfarenheter. Det är en både optimistisk och realistisk bok, av typen "så här gör man", en bok som gör läsaren hoppfull, ja nästan glad. Jag är övertygad om att den kommer att spela en viktig roll för Europas framtid.

Vi är tre personer som arbetar med översättningen till svenska. Grovjobbet gör en svensk som bor i Schweiz, jag ser till att det språket flyter och en mycket språkkunnig korrekturläsare letar inte bara felskrivningar utan också misstag i översättningen. Trots insatsen är detta ett lågbudgetprojekt. Jag räknar med att boken kommer att kosta 140 kr, men vill gärna sänka priset, helst till under hundralappen, så att unga människor utan feta plånböcker kan köpa den. Vi lär inte få någon draghjälp från main stream media, så jag börjar med att låta trycka tolvhundra ex. Vill du bidra till att sänka priset på boken, swisha ditt bidrag (1232181931) eller sätt in det på mitt plusgiro 4633386-0. Märk bidraget "Sellner". Observera att det inte handlar om något allmänt bidrag till bloggen eller mig, utan till en bok som har möjlighet att bli något av en bibel för en svensk identitär motståndsrörelse – och en sådan behövs! Nedan ska jag presentera gruppens arbete, så att du förstår vad det handlar om.

Den Identitära Rörelsen är en medborgarrättsrörelse som utan våld vill värna och stärka nationella identiteter i Europa. Filosoferna Nietzsche, Heidegger och Spengler samt Mahatma Gandhi är viktiga inspirationskällor. Den 14 maj i år åtalade den österrikiska åklagarmyndigheten Martin Sellner och 16 till av IBÖ:s medlemmar. Åtalet rubriceras "Hets, medlemskap i en kriminell organisation, skadegörelse och olaga tvång". Två av rörelsens ledare, Martin Sellner och Patrick Lenart, har, utan förvarning, fått sina privata bankkonton frysta. Deras hem och IBÖ:s lokaler har genomsökts av polis, som beslagtagit alla dokument och viktig teknologi. Målet är att göra IBÖ illegalt, med stöd av en ny lag, som gör det möjligt att döma patrioter för spridandet av hat.

Martin Sellner berättar om när gruppen bildades:

Vi tog avstånd från globaliseringens "alla ska göras lika", den ångvält som i framstegets, mänsklighetens och världsfredens namn vill forma alla folk och kulturer lika, som utplånar gränser och olikheter för att efter sig lämna en enhetsvärld. Mot detta ställde vi en annan och ny idé: etnopluralismen. Vi ville ha en planet med tusentals folk, kulturer och forum, med utrymme för många sanningar, identiteter och historier. /.../ Vi såg oss själva som ett avantgarde i det osynliga kriget om idéer, ett krig som vi hittade spåren av i snart sagt varje tidningsartikel, varje tevedebatt och varje diskussion med studentkamrater. Den som bestämmer begreppen bestämmer tänkandet och därmed handlandet.

Vi ville inte bara stå vid sidan, utan sätta saker i rörelse och lämna spår efter oss! Emellertid, för partiarbete var vi för intellektuella och idealistiska. Den nationalistiska scenen i det tyska språkrummet var oss på det hela taget för stillös, för tjockskallig och för trångsynt. Det kändes som om vi vuxit ifrån alla konventionella ideologier. Den underliga känslan av att vara kallad till något nytt gjorde att vi höll distansen till alla andra befintliga grupper. /.../ Ju mer kännbar globaliseringen, massinvandringen och den utländska infiltrationen blev, desto mer kände vi behovet av att göra något, av att handla. Vi förstod att den uteblivna folkliga motreaktionen inte var normal. Något var fel. /.../ Vi såg oss som "nyhöger", vilket innebar att nationalsocialism och fascism inte var misslyckade lösningar, utan delar av problemet. Rörelser och partier med dessa traditioner var otänkbara som partners. /.../ Ingen existerande vänster- eller högerrörelse tilltalade oss. Ingen uttryckte vår vision. Vänsterns kritik av den globala ojämlikheten slutade alltid med kravet på öppna gränser och massinvandring, vilket förvärrar och förevigar den beklagansvärda situationen. Kritik från högern resulterade oftast i ett enfaldigt skuldbeläggande av invandrare och i en nationalistisk trångsynthet, utan förmåga till såväl visioner som självkritik. Våra motståndare – det stod redan då klart – var inte invandrare eller främmande kulturer, utan det system som förstör alla kulturer. Islamisering och massinvandring var för oss symptom på ett inre systemfel /.../ Alla folk har en rätt till sitt hemland och sin etnokulturella identitet! Varje folk är värt att bevara – alltså också vårt! Medan vänstern gick upp på barrikaderna för varje indianstam vars livsstil hotades, och protesterade mot den kinesiska massinvandringen i Tibet eller den israeliska bosättningspolitiken, förblev de tysta när det gäller den avgörande orätten, som också drabbade dem själva. Bara i Europa och endast i väst sker en massinvandring, som inom några decennier kommer att ersätta de inhemska folken. Japan skulle förbli Japan, Turkiet Turkiet och Tunisien Tunisien. Men våra länder ändrar sig månad för månad, vilket gör att många måste känna sig främmande i sitt eget hemland.

Aktivister till vänster är vanligtvis maskerade. "Visa ansiktet" blev ett slags varumärke för Österrikes identitetsrörelse. Martin Sellner berättar att det var en oerhört befriande känsla att ge upp kurragömmaleken. Det kostade dem en del jobb, några vänskaper och relationer liksom mycken nervös oro, men de anser att det var värt det. Att inte maskera sig blev en stark symbol för en legitim frihetsrörelse, som i kraft av sin rättmätighet var beredda att ta de konsekvenser ett alltmer totalitärt samhälle svarade med.

Identitärerna skapade en aktivism som tidigare var okänd i det patriotiska lägret: Med gatuteater, ockupationer, dansflashmobs och sittblockader utforskades steg för steg en ny terräng. Nedan ges en kort översikt av de grundläggande principerna för aktivism, den som alltid och överallt måste respekteras av den identitetsrörelsens aktivister.

Utgångspunkten är att aktionen måste vara fri från våld, omaskerad och aldrig plump eller människoföraktande. Identitärerna tar upp teman som identitet, islamisering, massinvandring och det stora befolkningsutbytet. I idealfallet är aktionen kreativ och vacker!

Alla aktioner ska relatera till den tysta majoriteten och göra dess vrede och förtvivlan uppenbar. Varje aktion skall också göra rörelsen mera känd, stärka dess profil samt vinna nya aktivister, sympatisörer och supporters.

Strategin är inte särskilt sofistikerad. Skulle det vara möjligt att med en liten tidsmaskin skicka filmsekvenser från. låt oss säga Berlin-Kreuzberg eller Paris förorter tillbaka till år 1970 inklusive statistik om demografi, invandring och våldtäktsfall, skulle det utlösa en chock. Folket skulle stänga gränserna och byta kurs för att hindra denna skräckvision från att bli verklighet. Men tyvärr – alla känner till exemplet med grodan i kastrullen – gradvis vänjer sig folk vid allt som händer. De identitära aktionernas uppgift är därför att, likt en visuell flaskpost från framtiden, göra de kommande mycket mer hemska scenarierna synliga här och nu.

Jämför med diagnosen av en allvarlig sjukdom. Den som får diagnosen cancer känner sig som slungad in i en mardröm. Med några ord ur läkarens mun förändras den personens hela liv och bestäms därefter av detta oundvikliga faktum. Det är den sista tanken innan personen somnar och den första efter uppvaknandet på morgonen. Han eller hon kommer att förändra och inrätta hela sitt liv på ett nytt sätt.

Massinvandringen och den därpå följande samhällseliga alienationen, islamiseringen och befolkningsutbytet är med ett identitärt perspektiv en dödlig diagnos. Men det är viktigt att de som invandrar, de personer som "ersätter" oss, inte beskrivs som "sjukdomen".

Kärnproblemet ligger hos oss själva. Invandring rycker fram i det vakuum vi lämnar efter oss – likt en hyresgäst som skriver in sig på väntelistan för den dödssjukets lägenhet.

Ögonblickets makt

Först det viktigaste: Tidpunkten för aktionen bestämmer till cirka 70 procent dess framgång. Inget är viktigare än tajming. I motsats till kampanjer är aktioner vanligtvis reaktioner på specifika akuta händelser. Det kan handla om att fästa en banderoll vid en stor festival, störa en presskonferens, en flashmob efter en terroristattack eller en gatuteater vid en politikers besök. Det är alltid en fråga om att vara vid rätt tidpunkt på rätt plats. Om man på en motorvägsbro hänger upp en banderoll dagen efter en festival, så tar bara en bråkdel notis om den. Uppför man gatuteatern på samma plats en vecka efter politikerns besök, är den meningslös. Aktionen måste följa medan temat är huvudnyhet, det vill säga, medan redaktionerna ännu vill fylla de två första sidorna av sina tidningar med rapporter, notiser, intervjuer, reportage och i synnerhet bilder.

En bra aktion som kommer med en talande bild vid rätt tidpunkt, blir svårare för pressen att tuga ihjäl. Alla tystnadskarteller bryter till slut samman därför att informationen har ett marknadsvärde. Människor vill få vetskap om identitärernas aktioner och se bilderna, eftersom de är intressanta och spännande. Om ett mainstream medium inte erbjuder det, byter läsare eller tittare permanent till konkurrenterna. Om alla vägrar att rapportera,

stärker det identitärernas egna kanaler och alternativa medier.

Den rätta platsen

Det identitärerna strävar efter är uppmärksamhet. Det är troligast att de får den där det redan finns kameror och journalister. Det är väsentligt svårare att, i något gathörn och från ingenting, fånga uppmärksamheten genom en aktion. Därför är det bättre att man ställer sig direkt framför kameran där den ändå redan är placerad. Varför mödosamt skapa en egen scen, om man kan inta en som redan finns där? Det gäller att temporärt ta kommandot över en plats med stark utstrålning.

Det som inte fångades på bild har inte hänt

Bilden är det viktigaste inslaget i den identitära aktivismen, hjärtpunkten under en aktion. I vår kortlivade mediavärld råder ett bittert krig om resursen uppmärksamhet. Identitärerna kan dra fördel av att deras aktivism träffar samhällets politiska nerv. Det finns inte en marknadsföringsbyrå som inte skulle göra vad som helst för den uppmärksamhet identitärerna väcker! Med sina aktioner uttrycker de det som tiotusentals tänker, men håller tyst om.

En bild säger mer än tusen ord och just därför måste identitärernas bilder motsvara publikens "tittarvanor" och vara så estetiska och professionella som möjligt. I varje planering av en aktion är den "perfekta" bilden den viktigaste effekten. Aktivisterna och fotografen måste vid rätt tidpunkt göra det som är nödvändigt, materialet måste finnas till hands och tidsplanen stämma för att den "perfekta" bilden ska kunna bli till. Identitärerna måste också i förväg veta precis vad bilden ska säga. Ska den vara kraftfull och medryckande eller provocerande? Rolig? Ska den utlösa ilska och kämpaglöd eller medlidande och empati hos betraktaren?

En politikers chockerade min när aktivister håller upp en banderoll mot honom eller överräcker ett satirpris, det ögonblick då flygbladen, som aktivisten sprider från taket, driver isär i ett moln eller det korta ögonblick i vilket aktivisternas banderoll som ockuperat en scen, lätt kan läsas – saknas denna bild är aktionen förgäves.

Det som inte avbildats i ett konkret foto eller en filmsekvens, har inte ägt rum. Konsekvensen blir en omvänd slutsats: När bilden är tagen, är aktionen redan avklarad. Det är irrelevant för aktionens effekt om man varit uppe på Brandenburger Tor under fem minuter eller en halvtimme. Det spelar dock stor roll för den straffrättsliga relevansen. Vid störande aktioner och symboliska ockupationer är det till och med skadligt och kontraproduktivt att stanna längre än nödvändigt. Bra kameror och fotografer på marken är därför lika viktiga som aktivisterna på taket.

Efter aktionen börjar det på riktigt

Vid offentliga evenemang, likt demonstrationer eller flashmobs, bestäms rapporterna och tolkningarna som sagt av den "perfekta" bild som delas av alla tidningar. Den bilden vill identitärerna leverera själva. Därför är den mediala uppföljningen efter en aktion lika viktig som förberedelsen. När aktionen är över, banderollerna rullats ihop igen, megafonen stängts av och aktivisterna har återvänt från polisens arrester börjar kampen om mediareporteringen. Utvärderingen, bearbetningen och spridningen är till och med en essentiell del av själva aktionen.

Efter att medarbetet klarats av har aktivisterna mycket jobb kvar. Beroende på mediernas reaktion eller de ofrivilligt involverade "medspelarna" erbjuder sig snabbt möjlighet till uppföljande aktioner. T.ex. gav aktivisterna i Berlin en presentkorg full med rengöringsdukar för glasögon till *Berliner Morgenpost* efter en pinsam hatartikel om aktionen vid Brandenburger Tor.

Den andliga rulltrappan

Identitära aktioner måste vara glasklara och omedelbart begripliga. Det är speciellt viktigt, eftersom de identitära är en rörelse där många studenter är med och sätter sin prägel. Vänsteraktivisternas hemska teoretiska avhandlingar är avskräckande exempel. Teori betyder: mycket text till få. Aktionerna måste leverera lite text till många.

I aktionen kan bara symptomen namnges. Allt annat är för komplext och innebär slöseri med tid och banderolltyg. Det handlar om att träffa den tiggande patriotiska majoriteten i deras identitära grundkänsla. En banderoll ska inte kräva någon förklaring. Den måste också ur ögonvrån kunna läsas och förstås på en sekund. Budskapen får inte enbart rikta sig till de redan övertygade medborgarna. Därför tillåter identitärerna inga plumpa, människoföraktande eller hatiska budskap i sina aktioner. En kombination av provokativa, bildmässiga aktioner med sympativinnade och förnuftiga paroller är det som utgör den Identitära Rörelsen. Banderollen "Säkra gränser – Säker framtid" som hissades av aktivisterna vid Brandenburger Tor, fick en så stark folklig respons att den indignerade vänsterns efterföljande beskyllningar för nazism verkade malplacerade och absurda.

Det identitära budskapet kan beskrivas som en slags "andlig rulltrappa". Mottagarna av identitäreernas budskap ska bjudas in och föras till en högre nivå av förståelse, utan att särskilt behöva anstränga sig. Alla identitära banderoller och all grafik måste naturligtvis också se bra ut. Som den schweiziska Identitära rörelsens aktivist Jean-David Cattin säger om och om igen: "Vi måste göra bra bilder, för vi vill locka bra människor.

Svett förhindrar förnedring

Det händer att aktivisterna himlar med ögonen, när de för fjärde gången måste träna in en scen av en gatuteater eller utrullandet av en banderoll. "Varför?" säger deras blickar, "vi är väl inga idioter!" Men i stressen under en "gatuteater", som kan liknas vid ett

undantagstillstånd, kan alla aktivister tappa omdömet. Rollerna måste därför sitta perfekt. "Svett sparar blod" brukar man säga i det österrikiska försvaret. För aktivisterna skulle man på samma sätt kunna säga att "Svett hindrar oss från att göra bort oss". Därför är repetitionen A och O när en aktion planeras. Identitärerna går igenom varje uppgift, varje möjligt scenario och varje nödvändig reaktion.

Modet att misslyckas

Att göra sig till åtlöje framför allas ögon, att träffa fel och i detta moment av misslyckande bli världens mest ensamma människa – det är den gnagande känsla som på väg till aktionen gör identitärernas fingrar stumma och får deras puls att rusa. Identitärerna vet att massan har blandade känslor. De som i de sociala medierna idag ger dem mängder av "likes" kan i morgon slunga ut en förbannelse mot den Identitära Rörelsen. Den som provocerar och sticker ut, har ett speciellt tryck på sig att lyckas. Den som dessutom klassas som "höger" kan inte förvänta sig någon barmhärtighet.

Maximet "bry dig inte", på högtyska *Muss dir egal sein*, är viktig. Man behöver en viss suverän likgiltighet inför hur andra dömer. Annars bryts man ner av "den andres blick". En nypa självironi är en annan viktig komponent i modet att misslyckas. När en del vänsterfolk hånade identitärerna för deras dansstil under tidiga dansflashmobs, skrev de nästa gång på de flygblad som kastades in i folkmassan: "Bättre dansa som skit än att prata skit."

Den ironiska brytningen låter det egna egot bli till en schackpjäs, ett alter ego. När man en gång besegrats – och det går knappast helt att undvika på aktivismens riskfyllda spelfält – blir man inte träffad i sitt innersta. Man återvänder dit där man började och nästa runda inleds. Det är ingen motsägelse, trots de egna politiska övertygelserna, att inte alltid ta sig själv helt och fullt på allvar. Den som vill provocera måste också tåla att hånas. Den som vill få andra att skratta, måste klara av att också själv blir föremål för skratt. Alla nya identitära aktionsformer, överhuvudtaget modet till en ny färdväg skulle utan denna grundprincip aldrig ha blivit möjliga.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/06/25/inte-vilken-bok-som-helst/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.